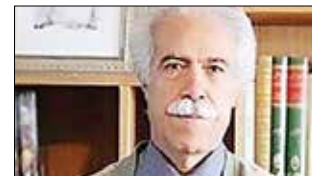

زیور بهار منصور اوجی

۱

انگور، زیور تابستان است و
انار، زیور خزان.
و زیور زمستان برف است و
زیور موی من.
و عطر، زیور گل.
و یاد تو، زیور دل من.

و گل
زیور بهار.

۲

تا بیایی
تا دانه کنی
تا بخوریم -
چیدم و گذاشتم
انار درخت را
اولین انار درخت را، غزل!

آمدم
نه انار بود
و نه تو
و سهم من، نه
سهم دهان چشمان من.
آنچه از دستانت ریخته بود
از دهانت: سه یاقوت
بر قالی
به غروب!

۳

فرو ریخته‌اند و خاطره شده‌اند
گل‌های سرخ شیراز و
بهارهای نارنج.

میوه‌های اردیبهشت‌اند اما -
این ازگیل‌ها
این سیب‌ها
(ترش مصری‌ها)

و گل‌انارک‌های بر درخت
یادآور طبق توت‌فروشان دوره‌گرد
گلبرگ‌های سرخ‌شان، زینت توت‌ها
توت‌های سفید.

تا درکشم لاجرعه، این عصر را
غزل
چشم‌اندازم را آبی بپاش!

عیدانه محمدعلی بهمنی

۱

عیدانه‌ها
رسیده برایم - سید سید
گل؟ نه! -
گلایه‌های خودم از خودم - چه بد!
تبریک‌های گمشده از سال‌های پیش
که عطر وعده‌ای شما را نمی‌دهد
ماحولیای ذهن شلوغی که -
مدعی ست: -
از یک هزار و سیصد و -
- بشمار... تا... ابد -
آینه‌ای ندیده‌ام و
بی‌دلیل نیست -
گاهی دلم برای خودم تنگ می‌شود

دیشب
کسی به خواب من آمد - شبیه من
بهتر از آینه -
حرکات مرا بلد!

تا صبح
در حواشی من هی قدم زد و -
تا صبح
در حواشی من هی قدم نزد

بر خاستم مصاحب بیمار خود شوم
تختم شبیه بود به تابوت بی‌جسد

امسال هم
حواس خبرهای مستند -
پرت است و
شهر -
پُر شده از شایعات (خوب)!

موسم بهار شهاب مقریین

۱

مثل قامتی که به خاک افتاد
بهار به یاد خاک افتاده است
تا یادمان باشد
هر دانه‌ای که می‌افتد
برمی‌خیزد.

۲

از پی این همه برف
که در دلم بارید
بوی تو می‌آید

گل کاشتی بهار!

۳

با ما بهار
پیمانی دیرینه دارد
هر سال از نو
پیمانمان را پُر می‌کند
تا مست بگذریم و
زمستان در راه را
هیچ انگاریم

۴

چقدر گل کرده‌ام
من که چوب خشکی بودم

تو پیچیده‌ای بر من
نیلوفر.

مولانا

۴

بهار آمد بهار آمد، بهار خوش عذار آمد
خوش و سرسبز شد عالم، اوان لاله‌زار آمد
ز سوسن بشتو ای ریحان، که سوسن صد زبان دارد
به دشت آب و گل بنگر، که پرنقش و نگار آمد

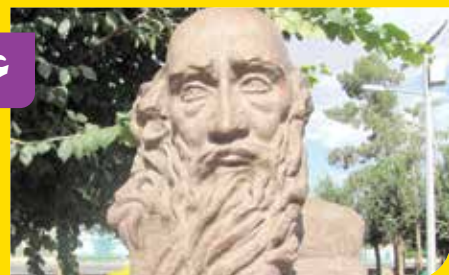
عطار

۵

جهان از باد نوروzy جوان شد
زهی زیبا که این ساعت جهان شد
شمال صبحدم مشکین نفس گشت
صبای گرم‌رو عنبرفشان شد

وحشی بافقی

۶

نوروز شد و بنفشه از خاک دمید
بر روی جمیلان چمن نیل کشید
کس را به سخن نمی‌گذارد بلبل
در باغ مگر غنچه به رویش خندید